

Sprookjes worden altijd weer opnieuw verteld...

Vroeger konden veel mensen niet lezen, dus als ze wilden genieten van een mooi verhaal moest iemand dat vertellen.

Er was toen nog geen radio of televisie, en daarom luisterden kleine en grote mensen heel graag naar al die verhalen. Vooral als ze na een dag werken of spelen 's avond gezellig bij het houtvuur of de kachel zaten. Vaak werden er dan sprookjes verteld.

En als iemand op zo'n avond een mooi verhaal had gehoord en hij was daarna op bezoek bij andere vrienden of familie, dan vertelde hij het na. Maar die vertellers verzonnen er dikwijls iets bij of ze lieten een stukje weg.

En zo werden de sprookjes aan elkaar doorverteld, wel honderden jaren lang.

Tot er op een dag een man kwam die zei: 'Iedere keer verandert er wel iets in die sprookjes. De een verzint er dit bij en de ander dat. Maar er komen ook dingen in voor die echt gebeurd zijn. Die mogen we niet vergeten. Weet je wat? Ik ga ze opschrijven, dan weten we voortaan altijd hoe de sprookjes verteld moeten worden.' En dat deed hij.

Die man heette Charles Perrault. Hij woonde driehonderd jaar geleden, rond het jaar 1700, in Frankrijk. Hij was een deftige man. Hij kwam zelfs bij de koning en bij andere belangrijke mensen thuis.

En iedereen zei tegen hem: 'Zeg Charles, het is wel een beetje raar voor zo'n deftige man om sprookjes op te schrijven.' Dan knikte hij, maar intussen schreef hij gewoon verder.

Toen hij genoeg sprookjes had verzameld, maakte hij er een boek van. Hij noemde het *Sprookjes van Moeder de Gans*, zodat de anderen niet wisten dat het boek van hem was.

'Wie is toch die "Moeder de Gans"?' vroegen de mensen aan elkaar. Algauw ontdekten ze dat het Charles Perrault was en ze zeiden tegen hem: 'Nu we het toch weten, moet je die sprookjes maar voorlezen.'

En Charles las ze voor aan de deftige dames en heren. Hij vertelde bijvoorbeeld van Assepoester, De gelaarsde kat en Klein Duimpje. En de mensen vonden het prachtig.

Ruim honderd jaar later (rond 1810) woonden in Duitsland twee broers: Jacob en Wilhelm Grimm. Hun ouders vertelden ook vaak sprookjes.

Toen Jacob en Wilhelm opgroeiden, werden ze allebei geleerde mannen. Ze wisten alles van letters, woorden en verhalen.

Op een dag zei Wilhelm tegen zijn broer: 'Jacob, ken jij die oude sprookjes van vroeger nog?'

Jacob moest even nadenken en antwoordde toen:

‘Niet allemaal meer. Ik ben er een heleboel vergeten. Dat is eigenlijk jammer.’

Wilhelm knikte. ‘Dat vind ik ook. Daarom gaan we ernaar op zoek.’

En dat deden ze. Ze gingen naar hun vader en moeder, naar ooms en tantes en naar vrienden en kennissen. En die kenden vaak weer andere mensen naar wie de broers toe konden gaan. En telkens vroegen ze: ‘Wilt u ons een sprookje vertellen?’ En dat wilden die mensen wel.

Daarna schreven de gebroeders Grimm alles op in een groot boek. De sprookjes van Roodkapje, Repelsteeltje, Vrouw Holle en nog veel meer.

Een tijdje later (rond 1850) in Denemarken, was er een man die hetzelfde deed. Hij heette Hans Christian Andersen. Hij schreef oude sprookjes op, maar hij deed ook nog iets anders. Hans Christian had zoveel fantasie dat hij zelfs nieuwe sprookjes kon verzinnen. Bijvoorbeeld Het lelijke jonge eendje en De nieuwe kleren van de keizer.

Zo kwamen al die sprookjes in onze tijd terecht. Toen mijn kinderen, Boris en Casper, nog klein waren, las ik ook sprookjes voor. Maar de oude sprookjesvertellers gebruiken in hun boeken vaak moeilijke woorden. Boris en Casper zeiden vaak: ‘Papa, we snappen er niks van.’

Op een goede dag zei ik: ‘Jongens, ik ga het anders doen.’

Ik pakte het dikke boek, las het sprookje zachtjes voor mezelf en klapte het boek weer dicht. Ik pro-

beerde natuurlijk alles heel goed te onthouden, want ik wilde het wel zo écht mogelijk navertellen.

En dan begon ik: ‘Er was eens...’

Zo vertelde ik Boris en Casper alle sprookje met mijn eigen woorden. En als het te spannend werd, verzon ik gauw iets grappigs, zodat ze er wél van konden slapen. Inmiddels zijn Boris en Casper groot; en ik heb zelfs al twee kleinkinderen: Jelle en Evi. Gelukkig kan ik dus sprookjes blijven vertellen, want ik vind het veel te leuk om te doen.

In *Grootmoeders grote oren...* heb ik alle sprookjes opgeschreven zoals ik ze zelf vaak vertel.

Ik hoop dat er heel veel vaders, moeders, oma’s, opa’s, tantes, buurmeisjes, oppassen, juffen, meesters en ga-zo-maar-door deze sprookjes gaan voorlezen. Want in sprookjes wordt alles verteld wat later in andere verhalen én in je eigen levensverhaal terugkomt. Liefde en jaloezie, blijdschap en verdriet, geboorte en dood, vriendschap en eenzaamheid. En voorlezen is ook nog handig voor later: kinderen ontdekken al snel dat die zwarte tekentjes in een boek eigenlijk letters en woorden zijn, en dat een verhaal een kop en een staart heeft. Het is een uitstekende voorbereiding op het ‘echte’ leren lezen. Dat gaat dan veel gemakkelijker.

Maar het állerbelangrijkste vind ik dat kinderen én hun voorlezers genieten van deze sprookjes. Lach erom, huil soms een beetje, griezelen af en toe lekker en... leef nog lang en gelukkig.

Jacques Vriens

De Chinese nachtegaal

Heel lang geleden leefde er in China een keizer. Hij woonde in een groot paleis met zilveren koepels en gouden torens die schitterden in de zon. Rondom het paleis lag een grote tuin waarin de mooiste bloemen bloeiden en de bomen groeiden er tot in de hemel.

Maar het állermooiste was de nachtegaal die ’s avonds zong in een van de hoge bomen van de tuin. Zijn lied klonk zo verrukkelijk dat de mensen er niet genoeg van konden krijgen. Iedere avond kwamen ze luisteren. Maar ook vanuit andere landen reisden mensen naar China om de nachtegaal te kunnen horen. Er kwam zelfs een beroemde professor helemaal van de andere kant van de wereld die een boek over de nachtegaal schreef. Zo kwam het dat bijna iedereen in China én daarbuiten de vogel kende, behalve... de keizer. Die had het zo druk, dat hij geen tijd had om in zijn tuin te wandelen. Hij moest veel op zijn troon zitten, praten met zijn raadgevers en handtekeningen zetten onder belangrijke papieren. En tussendoor kwamen er steeds dienaren die de keizer met van alles moesten helpen. Er waren twee dienaren die hem zijn eten voerden; drie die hem aankleedden; drie die hem uitkleedden, twee om zijn billen af te vegen, één om hem voor te lezen en er was zelfs een zak-

doekendrager die de keizerlijke neus moest snuiten. Op een middag lag de keizer in zijn bed om even een slaapje te doen. Tevreden luisterde hij naar de voorleesdienaar. Die las toevallig voor uit het boek van de beroemde professor: ‘De tuin van de keizer van China is de mooiste tuin van de hele wereld.’ ‘Heel goed,’ zei de keizer, ‘ik kom er eigenlijk nooit, maar dat maakt niet uit. Zolang het maar in een boek staat. Ga door, dienaar!’ ‘In die tuin leeft een nachtegaal en de zang van deze vogel is het állermooiste dat een mens ooit gehoord heeft.’

De keizer sprong uit zijn bed. Onmiddellijk kwamen er twee bedienden aan om hem zijn gouden sloffen aan te trekken. ‘Wát nachtegaal!’ riep de keizer. ‘Wélke nachtegaal?’ ‘Majesteit, uw sloffen,’ fluisterden de dienaren. ‘Weg daarmee!’ De keizer schopte tegen zijn gouden sloffen en die vlogen door de kamer. ‘Ik heb die nachtegaal nog nooit gehoord. En dat beest zit in mijn tuin. Hoe kan dat?’ De voorleesdienaar boog heel diep en stamelde: ‘Als ik zo vrij mag zijn om op te merken, majesteit: u komt ook nooit buiten.’ ‘Zwijg en roep de opperdienaar!’ Even later kwam de opperdienaar. Het was een rustige man die nog bij de vader van de keizer had gewerkt. Hij kende de boze buien van zijn meester en liet zich daardoor niet van de wijs brengen. ‘Wat weet jij van een nachtegaal?’ snauwde de keizer. De opperdienaar schudde bedachtzaam zijn hoofd en antwoordde: ‘Er is mij niets bekend van een dergelijke vogel, majesteit. Ik heb nog nooit een nachtegaal in het paleis gezien.’ De keizer wees woedend naar het raam. ‘Dáár zit hij, in mijn tuin, sukkel!’ De opperdienaar haalde even zijn neus op en zei: ‘Dan zal ik daar eens een kijkje gaan nemen, majesteit.’ ‘Ik wil die nachtegaal vanavond nog hier hebben,’ beval de keizer, ‘hij moet voor mij zingen.’ ‘Ik zal zien of ik dat kan regelen,’ zei de opperdienaar. Hij boog en liep de kamer uit. De keizer riep hem nog achterna: ‘En zorg dat je

hem vindt of anders krijg je met mijn pantoffel tien klappen op je billen. En niet alleen jij, maar iedereen in het paleis! Ik zal ze persoonlijk uitdelen.’ De opperdienaar liep de gangen door en vroeg aan alle mensen die hij tegenkwam of zij iets wisten van een nachtegaal. Maar niemand kon hem helpen. Toen ging hij naar de zaal van de hofdames en de hofjonkers. Dat waren deftige mensen die bij de keizer hoorden. ‘Wat voor gáál?’ vroegen de hofdames en de hofjonkers met een zuinig mondje. ‘Náchtegaal!’ De hofdames en de hofjonkers keken elkaar aan. ‘Nooit van gehoord en ga nu maar weer weg, opperdienaar. Je stoort ons bij de dansles.’

De opperdienaar boog beleefd. ‘Danst u rustig verder, maar als ik de nachtegaal vanavond niet vind, krijgen we allemaal klappen op onze billen. Met de gouden pantoffel van de keizer. Hij zal ze persoonlijk uitdelen.’ De hofdames en de hofjonkers begonnen te gillen. ‘Klappen van de keizer! Op onze hofbillen! O, wat vreselijk, dat mag niet gebeuren! Kom, we moeten die gaal zien te vinden!’ Joelend en krijsend renden ze de danszaal uit. De opperdienaar sjokte achter ze aan en riep nog: ‘Náchtegaal, het is een náchtegaal!’ Maar dat hoorden ze niet meer. Na lang zoeken vonden de hofdames en de hofjonkers in de keuken een dienstmeisje dat de nachte-

gaal kende. ‘Als ik ’s avonds naar huis ga, loop ik altijd door de tuin van de keizer en dan hoor ik de nachtegaal.’

‘Breng ons erheen,’ smeeften de hofdames en de hofjonkers, ‘voordat de keizer komt met zijn pantoffel.’

De oude opperdienaar legde zijn hand op de schouder van het meisje en vroeg: ‘Wat doe jij voor werk in de keuken?’

‘Ik moet de pannen schuren, meneer de opperdienaar.’

‘Dat is heel zwaar werk, meisje, daarom zal ik zorgen dat je voortaan de kopjes mag afwassen. En één keer per week mag je naar het voeren van de keizer kijken. Als je ons maar bij de nachtegaal brengt.’

Even later trokken ze met zijn allen de tuin in.

Na een halfuurtje lopen, hoorden ze een koe loeien.

‘Dat is hem!’ gilden de hofdames. ‘Wat een geluid voor zo’n klein beestje. De rillingen lopen over onze rug.’

Het dienstmeisje lachte en zei: ‘Dames, dat is een koe.’

De hofdames hielden gauw hun mond en schaamden zich dat ze zo dom waren.

Even verderop zaten een paar kikkers te kwaken.

‘Verrukkelijk!’ riepen de hofjonkers. ‘Wat een sprankelend geluidje heeft zo’n gaal toch.’

Het dienstmeisje moest weer lachen. ‘Dat zijn kikkers, heren.’

De jonkers werden rood tot in de hoge kragen van hun jas en zeiden niets meer.

Maar op dat moment begon de nachtegaal te zingen.

De hofdames, de hofjonkers en dienaren wisten niet wat ze hoorden. Het leek wel alsof er tien vogels tegelijk aan het tjilpen, fluiten, kwinkeleren, tokkelen en zingen waren. Maar ze zagen maar één klein bruin vogeltje in een boom zitten dat al die prachtige geluiden maakte.

‘Hij ziet er wel een beetje saai uit,’ zeiden de hofdames.

‘Dat beest is natuurlijk van kleur verschoten,’ zeiden de jonkers, ‘omdat er zoveel deftige mensen naar hem komen luisteren.’

Maar de opperdienaar kon het helemaal niks schelen hoe de nachtegaal eruitzag. Hij was blij dat de vogel gevonden was. ‘Voortreffelijke kleine zanger,’ zei de

opperdienaar, ‘onze geliefde keizer wil u graag horen zingen. Vanavond nog, als het kan.’

‘Dat kan,’ antwoordde de nachtegaal. ‘Laat de keizer maar hier naartoe komen. In de tuin klinkt mijn gezang het mooist.’

De opperdienaar kuchte even. ‘U heeft gelijk, goede vogel, maar de keizer gaat nooit naar buiten. Wilt u niet naar het paleis komen?’

‘Natuurlijk, als ik hem daar een plezier mee kan doen. Ik maak hier even mijn lied af en dan ben ik over een uurtje bij de keizer.’

Opgelucht keerde iedereen terug naar het paleis.

De keizer klapte blij in zijn handen toen de opperdienaar hem het goede nieuws kwam brengen.

‘Mijn complimenten,’ zei de keizer. ‘We zullen de nachtegaal feestelijk ontvangen in de troonzaal.’

Zet een gouden standaard voor hem klaar, doe alle lampen aan en trek honderd flessen wijn open.’

Niet veel later stond iedereen klaar in de troonzaal en wachtte op de nachtegaal. Zelfs het dienstmeisje was erbij.

De keizer zat op zijn troon met de gouden standaard naast zich.

Toen het buiten donker begon te worden, vloog de nachtegaal naar binnen.

De hofdames en de hofjonkers begonnen te gillen: ‘Daar is hij, daar is hij!’ En alle bedienden klaptten in hun handen.

De keizer zei: ‘Hartelijk welkom, kleine vriend.’

De nachtegaal ging op de gouden standaard zitten en begon te zingen.

Het werd meteen muisstil in de zaal en ademloos

luisterden de mensen naar de vogel. En hij zong zo mooi en zo lieflijk en zo zuiver dat de keizer tranen in zijn ogen kreeg. Toen de nachtegaal dat zag, deed hij nog meer zijn best en de tranen rolden nu over de wangen van de keizer. De zakdoekendrager schoot meteen toe, maar de keizer duwde hem weg. ‘Laat me toch, want wat is het heerlijk om te huilen om deze wonderschone zanger.’

Onmiddellijk barstten ook de hofdames en hofjonkers in snikken uit. De een huilde nog harder dan de ander.

Toen de nachtegaal eindelijk ophield, zei de keizer:

‘Dank je, goede vriend, je mag me vragen wat je maar wilt. Ik zal je rijkelijk belonen.’

‘Dat hoeft niet, majesteit,’ antwoordde de nachtegaal. ‘Ik heb uw tranen gezien. Een mooiere beloning bestaat er niet.’

Vanaf die tijd bleef de nachtegaal in het paleis wonen.

Hij werd opgesloten in een gouden kooi en kreeg een eigen dienaar die hem twee keer per dag uitliet in de tuin. Aan zijn rechterpoot bond de dienaar een zijden bandje, zodat hij niet weg kon vliegen.

En iedere avond zong de nachtegaal voor de keizer die eerst drie zakdoeken vol huilde en daarna snikte: ‘Wat ben ik toch blij met je, mijn beste vriend!’

De kleine vogel vond het soms wel vervelend dat hij niet meer vrij kon rondvliegen, maar omdat de keizer zo gelukkig met hem was, probeerde hij daar niet aan te denken. Zelfs als zijn dienaar vergat de gouden kooi dicht te doen, vloog hij niet weg. Maar af en toe was hij zo droevig, dat hij niet kon zingen.

De keizer vond dat niet erg. ‘Geef niks, hoor. We slaan gewoon een dagje over. Maar morgen zing je weer, afgesproken? Anders word ik boos en krijg je klappen met mijn pantoffel.’ Dan knikte de nachtegaal en de volgende avond zong hij weer de tranen in de ogen van de keizer.

Op zekere dag werd een groot pak afgegeven bij de poort van het paleis. ‘Aan de keizer van China,’ stond erop. Afzender: ‘De keizer van Japan.’

De poortwachter bracht het pak onmiddellijk naar de keizer.

‘Wat een verrassing,’ riep de keizer, die dol was op cadeautjes.

Hij maakte het pak open en er kwam een prachtige namaaknachtegaal uit. Hij was net zo groot als de echte, maar zag er veel mooier uit. Het vogeltje was gemaakt van goud en zilver en zijn vleugels waren bedekt met glinsterende diamanten. Aan de zijkant zat een sleuteltje waarmee je hem kon opdraaien. Als je dat deed, wipte eerst de staart van de vogel op en neer. Dan bewoog hij zijn kopje heen en weer en begon een verrukkelijk lied te fluiten.

De keizer klapte blij in zijn handen en riep: ‘Nu heb ik nóg een nachtegaal en wat voor eentje! Deze is veel mooier dan de echte. Vooruit, dienaar, draai hem nog eens op, dan kunnen mijn twee nachtegalen samen zingen. Kijken wie de beste is.’

Maar toen de namaaknachtegaal begon te zingen, was de echte al het raam uitgevlogen. Zijn dienaar had de gouden kooi open laten staan.

De keizer werd woedend, pakte zijn pantoffel en begon om zich heen te meppen.

De hofdames riepen: ‘Majesteit, de nieuwe nachtegaal is veel mooier, echt waar!’

‘En veel handiger!’ riepen de hofjonkers. ‘Deze zingt wanneer u wilt. U hoeft niet te wachten tot het avond is.’

‘En hij zingt zo vaak u wilt!’ riepen de dienaren.

De keizer hield op met meppen en vroeg: ‘Maar zingt hij ook mooier?’

‘Ja ja ja,’ riep iedereen door elkaar, ‘zo mooi heeft nog nooit een nachtegaal gezongen!’

‘Goed,’ zei de keizer, ‘laat ik nog eens luisteren.’

De opperdienaar draaide de namaakvogel op en het klonk inderdaad verrukkelijk. Daarna zong hij nog drieëndertig keer hetzelfde lied en de keizer zei:

‘Deze nachtegaal is inderdaad veel beter. Hij zingt wanneer ik dat wil. En zo hoort het ook.’

Vanaf die dag mochten alle mensen in China komen luisteren naar de nachtegaal. Hij zong de hele dag hetzelfde lied, maar dat vond niemand erg, zolang de keizer maar tevreden was.

Maar na een tijdje gebeurde er iets.

De keizer lag in bed te luisteren naar de vogel, die op zijn nachtkastje stond. Plotseling veranderde het gefluit van de nachtegaal in een raar gepiep. Daarna

sprong er een stukje ijzer uit zijn snavel, er vielen een paar schroeven uit zijn buik, zijn staart brak af en zijn kopje vloog met een boogje door de lucht. De keizer sprong uit bed. ‘Mijn nachtegaal!’ ‘Krrrrrr... snur... woep... krats,’ zei het beestje en hij viel van het nachtkastje. Daarna bleef het stil. Onmiddellijk liet de keizer een beroemde dierenarts roepen, maar die kon weinig doen. ‘Ik behandel alleen echte vogels,’ zei hij. ‘Misschien moet u eens een klokkenmaker proberen.’

De keizer liet de knapste klokkenmaker van het land halen. Die raapte alle onderdelen bij elkaar en ging aan het werk.

Na drie dagen was de vogel weer gemaakt.

‘U moet wel voorzichtig met hem doen,’ zei de klokkenmaker tegen de keizer. ‘Hij mag nog maar één keer per jaar zingen.’

En zo gebeurde het ook. Vanaf die tijd werd er ieder jaar op 26 maart ‘Nachtegaaldag’ gehouden. Alle hofdames, hofjonkers en dienaren verzamelden zich dan rondom de keizer. Nadat de opperdienaar voorzichtig de vogel had opgedraaid, zong hij één keer zijn prachtige lied en daarna hield hij weer voor een jaar zijn snavel.

En telkens zei de keizer: ‘Het is bijzonder mooi. Ik moet er bijna van huilen. Bijna, want ik voel wel tranen, maar ze zetten niet door.’

Toen het alweer voor de zevende keer Nachtegaaldag was geweest, werd de keizer ziek.

Hij lag met een wit gezicht in bed en kon bijna geen adem meer halen. Dienaren draafden af en aan met warme kruiken, zakdoeken, pillen en ijsklontjes voor op het keizerlijke voorhoofd.

‘Ik denk dat ik doodga,’ zei de keizer met zwakke stem tegen zijn opperdienaar.

Die liep onmiddellijk naar de balzaal waar de hof-

dames en hofjonkers aan het dansen waren. ‘De keizer gaat dood!’ zei hij plechtig.

Een paar hofdames vielen flauw. Maar de hofjonkers begonnen ruzie te maken. ‘Als die ouwe doodgaat, word ik de nieuwe keizer,’ riep een van hen.

‘Nee ik!’ riep een ander.

‘Jij? Hoe kom je daar nou bij? Zo’n dom figuur.’

‘Puh, net of jij zo’n goede keizer zou zijn, jonkertje van niks.’

De rest van het geruzie hoorde de opperdienaar niet meer. Hij sjokte terug naar de keizer. Die lag nu met zijn ogen dicht.

De oude opperdienaar stuurde iedereen weg. ‘De keizer slaapt,’ zei hij. ‘Hij zal nu wel vlug doodgaan.’ De opperdienaar had de keizer nog gekend als kleine jongen. Daarom aaide hij hem even zachtjes over zijn wang en zei: ‘Vaarwel.’ Daarna liet hij hem alleen.

Maar de keizer sliep niet. Hij opende zijn ogen en mompelde: ‘Doodgaan? Dat wil ik nog niet.’

Op dat moment hoorde hij een heerlijk gezang.

‘De nachtegaal,’ fluisterde de keizer. ‘Is het alweer Nachtegaaldag? Die hebben we toch net gevierd?’

Maar toen voelde hij de tranen over zijn wangen lopen en ineens wist hij het: dit was niet de namaakvogel, dit was de échte nachtegaal.

‘Ben je teruggekomen, mijn goede vriend?’ vroeg de keizer.

De nachtegaal zat op een tak vlak voor het slaapkamerraam. ‘Ja, majesteit, ik hoorde dat u ziek was.’ ‘Zing nachtegaal,’ zei de keizer, ‘alsjeblieft, want dat zal me goed doen.’

De nachtegaal zong dat het een lieve lust was en de keizer wist zeker dat hij beter zou worden. Hij viel in een diepe slaap en werd de volgende morgen gewekt door een feestelijk lied van de nachtegaal.

‘Lieve vriend,’ vroeg de keizer, ‘wil je voor altijd bij me blijven? Maar ik zal je niet meer opsluiten. Blijf in de tuin wonen, zodat ik iedere avond naar je kan komen luisteren.’ ‘Goed,’ zei de nachtegaal.

‘En die nepvogel sla ik in duizend stukken,’ zei de keizer.

‘Doe maar niet,’ antwoordde de nachtegaal, ‘hij heeft toch zijn best gedaan.’

Op dat moment ging de deur van de slaapkamer open en kwamen alle hofdames, hofjonkers en dienaren huilend binnen. Ze hadden zwarte kleren aan, want ze dachten dat de keizer dood was.

‘Goedemorgen!’ riep de keizer vrolijk en hij stapte uit zijn bed.

Iedereen was stomverbaasd.

Maar de opperdienaar riep gauw: ‘Leve de keizer!’

Iedereen begon te klappen en te juichen.

Er kwam een groot feest en de keizer werd wel honderd jaar oud.

De gelaarsde kat

Er was eens een arme molenaar die drie zonen had: Jan, Joris en Hannes.

Op een verdrietige dag ging de molenaar dood.

Jan kreeg de molen, omdat hij de oudste zoon was.

Joris kreeg de ezel, omdat hij de tweede zoon was.

Voor Hannes, de jongste zoon, was er alleen maar een kat.

‘Ik heb ook altijd pech,’ mopperde Hannes. ‘Wat moet ik met een kat? Met een molen kun je malen en met een ezel op het land werken. Maar een kat kan alleen muizen vangen en die lust ik niet.’

Hij besloot de wijde wereld in te trekken om werk te zoeken. Hij stopte brood met kaas in een oude zak. Daarna zei hij zijn broers gedag en liep de grote weg op. De kat trippelde achter hem aan.

‘Ksst... ga weg jij!’ riep Hannes. ‘Ik kan je niet gebruiken als ik de wijde wereld intrek.’

Na een paar uur lopen ging Hannes in het gras zitten om wat te eten. Hij wilde net een hap van zijn boterham nemen, toen de kat uit de struiken kwam. De kat gaf hem kopjes en miauwde zachtjes.

‘Ben je daar alweer?’ zei Hannes. ‘Nou ja, ga dan maar met me mee. Ik heb helemaal niks aan je, maar vooruit. Hier, neem een stuk kaas.’

‘Dank je wel,’ zei de kat en hij nam een hap.

Hannes mond viel open van verbazing. ‘Kun jij praten?’ vroeg hij.

‘Bwa,’ zei de kat, ‘en wik wal je bewelpen.’

‘Eet eerst je mond leeg,’ zei Hannes. ‘Ik versta er niks van.’

De kat slikte zijn hapje door en zei: ‘Ik zal je helpen, omdat je een aardige jongen bent. Ik zal je rijk en gelukkig maken, maar je moet precies doen wat ik zeg.’

‘Nou, dat weet ik nog niet,’ zei Hannes. ‘Moet ik gevaarlijke dingen doen?’

‘Misschien wel,’ antwoordde de kat.

Hannes zuchtte. ‘Ik durf niet zoveel. Mijn broers zeggen altijd dat ik een bangerik ben.’

‘Durven kun je leren,’ zei de kat.